

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 574

гр. Варна, 14.04.2022 г.

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА в закрито заседание на четиринадесети април през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Елина Пл. Карагъзова

като разгледа докладваното от Елина Пл. Карагъзова Търговско дело № 20223100900054 по описа за 2022 година
за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е образувано по искова молба на Р. К. Ш., ЕГН ***** от гр.П., в която е отправено искане за освобождаване от заплащането на държавна такса и разноски по делото. Искането е обосновано с липса на средства.

Представена е декларация по чл. 83, ал. 2 ГПК, в която ищецът декларира, че източник на доходите му са заплата в размер на 650 лева и дейност като едноличен търговец и че притежава ½ ид.ч. от етаж от къща на ул.“Т.Кирков“6 и ½ ид.ч. от апартамент на ул.“Шипка“16.

Съдът, след като се запозна с представените доказателства и изложените обстоятелства, намира следното:

Съгласно чл. 83, ал. 2 от ГПК такси и разноски по производството не се внасят от физически лица, за които е признато от съда, че нямат достатъчно средства да ги заплатят. Целта на разпоредбата на чл. 83, ал. 2 ГПК е да се даде възможност за защита на лични и имуществени права на лица, материалното положение на които не позволява да поемат изцяло или частично разходите на съдебното производство. Преценката на материалното състояние на лицето се извършва, като се вземат предвид неговите доходи, доходите на членовете на семейството му, имуществото, здравословното състояние, трудовата заетост, възрастта, както и други обстоятелства, които са от значение за преценката средствата, с които разполага лицето дали да достатъчни, за да заплати таксите по делото. Постоянната практика на ВКС се придържа към разбирането, че съдът е длъжен да направи цялостно изследване на предпоставките за освобождаване от държавна такса, в резултат на което да се прецени доколко материалното състояние на ищеца, съпоставено с дължимата държавна такса по делото му позволява заплащането на същата. Следва да бъде посочено, че не е налице изискване дължимата такса да е възможно да бъде заплатена с едномесечно трудово възнаграждение или обезщетение при пенсиониране.

В разглеждания случай от представените с исковата молба доказателства и декларация, както и от изисканите по служебен път справки от АВ при ВРС и служба „Местни данъци и такси“ при Община Варна, БНБ,

НОИ и НАП, е видно, че ищецът и съпругата му притежават етаж от къща в гр.П., ул.“Г.Кирков“6 с РЗП 110 кв.м. и гараж. Ищецът декларира, че притежава и втори жилищен имот. Същият има регистриран действащ трудов договор с основна заплата 650 лева. Осигурителният му доход за периода м.07-м.12.2021г. е 650 лева. За 2022г. е получил обезщетение за временна неработоспособност в размер на 577.54 лева. Титуляр е на две банкови сметки с наличност съответно 63.66 лева и 435.68 лева и оборот за периода м.01.2021г. – м.03.2022г. от 4639.94 лева. Не притежава моторни превозни средства. Няма непълнолетни деца, на които да дължи издръжка. В търговския регистър липсват данни за извършвана от ищеца търговска дейност, но такива се съдържат в декларацията по чл.83 от ГПК. Видно от извършената служебна справка в търговския регистър съпругата на ищеца е регистрирана като едноличен търговец, т.е. домакинството на ищец получава доходи и от търговска дейност.

В случая за дата на увреждането е посочена 21.12.2021г., а искът е предявен на 31.01.2022г., дори преди изтичане на законоустановения тримесечен срок по чл.496, ал.1 от КЗ, към който момент обичайният възстановителен период обективно не е изтекъл. Следва да се има предвид обаче, че временните финансови затруднения, свързани със състоянието на временна нетрудоспособност, не представляват абсолютно основание за освобождаване от такси, тъй като на разположение на ищеца остава възможността за предявяване на частичен иск.

По изложените съображения съдът намира, че във възможностите на ищеца е да заплати част от дължимата държавна такса, а именно сумата от 400 лева (10% от дължимата), като за разликата същият следва да бъде освободен от задължението за заплащане на основание чл.83, ал.2 от ГПК.

Искането за освобождаване от съдебни разноски към момента на настоящото произнасяне се явява неоснователно, доколкото поради ранния етап на производството не са допускани доказателства, предполагащи извършването на разноски. Преценката дали имуществото на ищеца е достатъчно да покрие разноските по делото може да се извърши само след като същите бъдат определени по размер от съда.

Мотивиран от изложеното съдът,

ОПРЕДЕЛИ:

ОСВОБОЖДАВА на основание чл. 83, ал. 2 от ГПК ищеца Р. К. Ш., ЕГН ***** от гр.П., от задължението му за заплащане на държавна такса за производството по т.д. 54/2022г. на ВОС за разликата над 400 лева до 4193.71 лева, **като отхвърля обективизираното в исковата молба искане с правно основание чл.83, ал.2 от ГПК за освобождаване от държавна такса до размера от 400 лева и за предварително освобождаване от заплащане на разноските по делото.**

ОСТАВЯ БЕЗ ДВИЖЕНИЕ производството по делото.

ДАВА ВЪЗМОЖНОСТ на ищеца в едноседмичен срок от уведомяването да представи доказателства за внесена по сметка на ВОС държавна такса в размер на **400 лв.**, на основание чл.18, вр.чл.2 от Тарифа за таксите, които се събират от съдилищата.

ПРИ НЕИЗПЪЛНЕНИЕ на дадените указания исковата молба ще бъде върната и производството по делото ще бъде прекратено на основание чл.129, ал.3 от ГПК.

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО подлежи на обжалване с частна жалба в едноседмичен срок от уведомяването пред Апелативен съд – Варна, само в частта, с която искането с правно основание чл.83, ал.2 от ГПК се отхвърля.

Съдия при Окръжен съд – Варна: _____